

TVÅ FRUAR.

AF RICHARD HENRY SAVAGE.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

Forts. från föreg. n:r.

— Han är mycket vild af sig, sade han. Vi hoppas alla, att hans giftermål skall göra honom mera ansad. Jag förmodar, ni såg hans trolovade på tåget, prinsessan Dozia Palitzin — en mycket söt flicka, helt ung och en rik arf-tagerska. Men Sacha försummar äfven henne och löper efter hvarje nytt och vackert ansikte, han får se; emellanåt till min ledsnad med all-för stor framgång.

Var det hans mening att med dessa ord gifva mig en vink om att bättre skydda min tillför-ordnade hustru för denne militäriske Lothario? Tydligen icke, enär han strax därpå inläst sig på societetsförhållanden, och berättade mig om den förestående stora galabalen hos grevinnan Ignatieff, till hvilken han ville försöka skaffa oss en invitation. Det blir utan tvifvel ganska lätt, sade han. Grevinnan sätter en ära i att få se alla mera berömda skönheter vid sina fästligheter.

Här blef han plötsligt afbruten; ett halft dussin icke uniformerade karlar gingo med skyndsamma steg tvärs öfver gatan framför oss in på en mindre bigata.

Vi hunno fram till hörnet, och jag såg efter dem. De stannade framför dörren till ett hus, som strax öppnades för dem. Vid deras inträde nåddes mitt öra af bullret från en aflägsen strid, blandadt med kvinnorop.

— Elden är lös! utbröt jag, och skulle just rusa dit på amerikanskt vis, då Boris högg tag i min arm.

— Vi ha ingenting där att skaffa, sade han i en betydelsefull ton; det är en polisangelä-genhet.

— A-ah, ett brott — kanske ett mord! sva-rade jag, ty en tillsluten vagn körde fram till huset, i hvilken tvänne män och en kvinna, tysta och bundna, inkastades.

— Kom med, sade Boris, och vi gingo vidare. Om det är ett mord, få vi läsa den officiella rapporten öfver det i morgon; om det är hvad jag tror —

— Så få vi läsa?

— Ingenting!

— I Amerika skulle man få se tjugo notis-jägare redan på stället, och tjocka rubriker i morgontidningarnas spalter.

— Amerikanska tidningar skulle icke blifva långlivade här i landet — lika så litet som amerikanska erfarenheter, sade löjtnanten i en mycket betydelsefull ton, som satte mina tan-
kar i verksamhet och mina nerver i darning.

Sedan min följeslagare gifvit akt på min tankspridhet, uttrade han föga mera. Vi stodo snart utanför hotellet, och med en hjärtlig handtryckning tog den hederlige unge moskovi-tiske sjömannen afsked af mig.

Jag gick upp för trappan, öppnade dörren till min våning med min hufvudnyckel och fann sa-longen i samma skick, jag lämnat den. Gas-lågorna voro nedskrufvade; Helenas dörr stod på vid gavel. Skulle jag kasta en blick på den sofvande skönheten? Nyfikenheten öfverman-nade mig? Jag kildade in.

Store Gud! Sängen stod orörd, rummet var tomt. Med ett förtviflans ansrök sjönk jag ned i en stol. Hvad hade hänt?

Efter att hafva hämtat mig från den första förskräckelsen återvann jag min tankeförmåga. Jag anställde en hastig undersökning; hennes kappäckar, koffertar och hattaskar funnos alla kvar, äfvensom hennes juveler, men ingen He-lena.

Hvart hade hon tagit vägen, hvad hade hänt henne? Hade hon gjort försök att sätta sig i förbindelse med nihilisterna — hade hon blifvit arresterad? I gode himlar! var kanske hon den försummade kvinna, som jag sett in-kastas som ett hopbundet lamm i polis vagnen?

Jag ryste vid denna tanke, icke för mitt eget öde, men för hennes! ty under hela vårt äfven-tyrliga samliv hade det väckt min största förvå-ning, att jag aldrig vredgades öfver den fara, för hvilken hon usatte mig, ehuru jag ofta var färdig att förgöra henne för hennes koketterier, som kunde göra mig galen af vanmäktigt svart-sjuka.

Några ögonblicks eftertanke öfvertygade mig, att det enda jag hade att göra, var att in-genting göra; att annålla hennes försvinnande på hotellets kontor skulle vara mera än oförsikt-igt.

Det skulle se mera oskyldigt ut, ihändelse vi komme i klistret, att ingenting ha vetat om Helenas bortovaro. Jag gick in i mitt enskilda rum, skyndade att klä af mig, krop till sängs och lyssnade med spänd ångslan efter Helenas hemkomst.

Men efter en stund började verkningarna af Yachtklubbens cliquot att inställa sig; jag vardt sömning och insomnade snart för att drömma om gräsligheter, dem jag aldrig skall förglö-ma, så länge jag lever. Du store Ambrosius, hvilken ryslig smekmånad.

VIII.

Min frukost med baron Friedrich.

En knackning på dörren uppväckte mig, och jag hörde en morgonfris stämma ropa: Arthur, hvad är det för drömmar, ni har? Era jämmer-rop uppväckta hela hotellet!

Jag reste mig upp i sängen. Hur var det

fatt med mig? Solen sken strålande in genom fönstret. Hvad är det för en gräslighet, som hängde öfver mig likt ett Damoklessvärd och som gjorde mitt uppvaknande ur denna förfä-rliga dröm till blott en "galgenfrist"? — Arthur!

Det var hennes röst — det hörde jag tyd-ligt! Jag sprang upp ur bädden, som om jag fått en elektrisk stöt, ty nu erinrade jag mig sammanhanget.

— Arthur, käre Arthur!

— Hvad är det? svarade jag.

— Frukosten, min älskade. Ni är förfärligt sen i dag — forellen kallnar, adbröt min t. f. maka.

Efter en skyndsamt toalett steg jag ut i sa-longen till en ny dags vedermödot, ångslan och faror, som mötte mig förkroppsligade i "min officiella hustru" fagra gestalt, där hon satt vid ena ändan af det aptitigt dukade frukostbordet — en tantiserande bild af hushug trefnad.

Hon var iförd en pikant och kokett morgon-rock eller tékostym eller half-toilet eller hvad det är, damerna benämna dessa löst åtsittande förtjusande plagg, som göra dem ännu mera älskvärda, bedärande och förföriska för en man, som de hålla på afstånd, än den allra prakful-laste galadräkt. Jag slog mig ner vid bordet och upptäckte framför kuvertet min "billett de séjour", som näddigt beviljade mig tre veckors uppehåll i hufvudstaden.

— Ni har aldrig så länge låtit vänta på er förut, käre Arthur, sade hon vänligt. Jag har så mycket att göra; det är så mycket som beror på — åh!...

Jag hade spelat min roll af en öm make in-för uppsättens ögon och tryckte en kyss på hennes läppar, då hon icke var i stånd att hindra mig utan att ödelägga både koppar och fat.

För ett ögonblick intog hon en förmått till-bakadragen hållning, därpå vände hon sig ro-dnande till kyparen och sade: Jag tror visst vi ha fått allt, hvad vi behöfva.

Mannen aflägsnade sig med ett grin. Han trodde, att hon önskade få ännu en dylik häls-nig.

— Arthur, utbröt hon, se efter, om dörren är stängd ordentligt! hu! jag är rädd för drag. Detta gjorde jag och kastade den förtulnen blick för att förvisso mig om, att icke kypa-ren stod vid nyckelhålet.

Sedan jag återvänt till bordet, hviskade hon: Hvad var meningen med edra förfärliga jämmerrop i sömnen? Ni skulle ha fått hela befolkningen i hotellet på halsen, om jag icke hade väckt er.

— Min fru, sade jag förargad; jag drömde att vi blifvit arresterade, och jag fick smaka på knutpiskan — för er skull! Jag lade en så menande tonvikt på de sista orden, att hon ut-brast i ett hyseriskt skrätt, som gjorde mig mera förtretad på henne än någonsin förut.

Sedan hon hämtat sig hviskade hon: Dröm-mar gå som strömmar. Hon förtviflade sedan i en allvarlig ton: Vi måste rådslå om, huru vi skola kunna undgå en så förfärlig katastrof. Sitt ner hos mig; medan vi frukostera, kunna vi resonera om saken.

Medan jag så gjorde, sade jag med dämpad röst till henne: Ni var ute i natt — säg mig hvar ni var?

— För er egen skull, genömte hon, måste jag hålla det hemligt. Kännedomen om en-skildheterna af det uppdrag, jag har att utföra, skulle endast öka era svårigheter, om jag blefve upptäckt — endast föröka ert straff, om vi blefve arresterade. Vare det nog sagt, att jag fört min sak ett godt stycke framåt, och att ingen som helst misstanke vidlärer mig här i hotellet, hvarest man tror, att jag blott varit på besök hos Weletskys. Skall ni inte smaka på forellerna? De äro alldeles förtäfliga.

— Nej, jag tackar, svarade jag vresigt. Därpå fortsatte hon mellan munbitarne med en genom hennes många bekymmer tydligen ökad aptit. Vi äro invecklade i tusende svårig-heter — en kopp kaffe, min älskling?

— Nej, svarade jag med dyster håg på det sista spörsmålet; därpå frågade jag med hänsyn till det första yttrandet: Är det några nya?

— Ja dessa. Hon höll upp en packe med bref. Vi måste noggrant planlägga vårt hand-lingssätt och sedan handla därefter. Skall jag deltaga i det ryska sällskapslivet eller icke? Hon kastade framför mig ett halft dussin in-bjudningsbref, visitkort o. s. v., af hvilka flertalet burö särdeles förmåna namn. Bland an-nat förekom där en invitation till Ignatieffs bal med ett närlutet kort från prinsessan Palitzin. Vi hade tydligen hennes inflytande att tacka för denna uppmärksamhet.

— Om jag afslår alla dessa och icke inlåter mig på societetslivet, skall det helt naturligt framkalla misstankar. Om jag åter antager dem, skall det inveckla oss i alla de faror, som äro förenade med en större offentlighet. Hvad råder ni mig till?

— Huru länge ämnar ni kvarstanna här? frågade jag.

— Till dess jag fullbordat mitt verk!

— Det vill säga?

— På sin höjd tre dagar; ehuru jag redan utträttat så mycket, att det hela kan vara färdigt i eftermiddag.

— Och sedan är ni redo att lämna Ryssland — så snart jag kan finna en utväg för oss att komma ut härifrån, sade jag eftertänksamt.

— Ja; men kan ni finna en sådan? Att in-komma i rättfällan är ingen konst — men att komma ut igen! Hon höjde på axlarna.

— För att detta skall lyckas, får ingen enda misstanke vidlåda oss sade jag allvarligt. Jag måste skriva till min hustru i Paris; eljest kunde oroande telegram korsa våra planer.

Hon svarade: Det måste ni göra genast.

— I bref till mina bankirer i Paris, förmed-ladt genom amerikanska ambassaden, svarade jag och utbröt sedan plötsligt:

— Men min dotter? Hon kommer ju hit inom tre dygn.

— Hon får icke komma hit inom tre dygn.

— Huru skall jag kunna förhindra det?

— Telegrafera till henne. Ni kan tryggt te-legrafer till Margareta; ni har ingen officiell dotter med er i S:t Petersburg, sade hon skämt-samt. Hvad nu societeten beträffar, så är det mig omöjligt att vägra mottaga madame Kon-stantin Weletsky; hikaletes är det mig omöjligt att uraktlåta att aflägga en visit hos henne. An-tager jag hennes inbjudningar, måste jag äf-ven antaga andras. En fullkomligt oinskränkt rörelsefrihet torde utgöra vårt bästa värn mot misstankar.

— Gör som ni vill, brummade jag; jag har fastnat i rättfällan.

Därpå meddelade jag henne alla möjliga upplysningar om min dotter Margareta; invigde henne i den intrasslade frågan angående fördel-ningen af hennes egendom, som kallat mig såsom hennes ombud i S:t Petersburg, jämte andra förhållanden, som kunde hjälpa min med-sammansvarna att utföra sin roll såsom Mrs Lenox; strängeligen åläggande henne att akta sig för alla spörsmål om Amerika, hellre afvärja dem än besvara dem och icke tala för mycket om sina förfäder, familjen Vanderbilt-Astor, eller om någonting annat, som hon icke hade fullt reda på. Ni kvinnor bringa er alltid själf-va till undergång genom för mycken finess, sade jag orakelmässigt.

Hvarvid min lärjunge gaf mig ett listigt leende och mumlade: Tack, kära Arthur, för att ni vill lära mig att blifva lika förståndig som ni själf. Men nu en annan sak. Skall det icke se egendomligt ut, om ni lämnar S:t Pe-tersburg så plötsligt — utan att hafva sett er dotter eller ordnat hennes affär?

— Jag skall besöka min advokat i dag, få reda på Margaretas rättsliga förhållanden och söka ordna dem så fort som möjligt, svarade jag och reste mig för att gå ut i det ärendet.

Inom en kort stund följdes vi åt med för-trappan och voro snart ute på Nevskyn. Vid närmaste större drokstation utvalde Helene en af de många täckta droskorna och utbytte några ord på ryska med kusken.

— Låt mig ordna det hela. Jag skall för-klara mig närmare medan vi åka. Jag känner staden. Det här är en pålitlig karl. Sedan hon helt lugnt gifvit kusken order att köra till ame-rikanska legationen, steg min fagra skyddsängel upp i droskan. Framkomna till legationen sän-de jag in mitt kort och visades in på den till-förordnade Chargé-d'affaires arbetsrum. Mini-steren var frånvarande som vanligt. I det jag framlämnade mitt kort för bemäde höge ämbets-mans räkning, lämnade man mig ett bref ifrån Paris, som kom mitt hjärta att flyga upp i halsgropen, ehuru jag stoppade brevet öpp-nadt i bröstfickan. Jag underrättade legations-sekretären om min samhällsställning m. m. och företedde mina rekommendationsbref.

— På hvad sätt kan jag stå er till tjänst, herr öfverste? frågade han artig.

Jag framställde min önskan att få afsända bref i täckta konvolut från Ryssland i legation-ens brefpåsar.

— Det smärtar mig, att ni just skulle be-gära af mig den enda tjänst, som jag icke kan bevilja er, sade sekretären. Flera af de min-dre legationerna hafva blifvit misstänkta att mot höga mutor hafva förskaffat nihilistisk kor-respondens. Diplomatska kårens "doyens" för-säkrade monsieur de Giers efter vårt högtidliga löfte, att inga privata bref skulle blifva fortskaf-fade bland våra depescher. Endast genom den-na uttryckliga förklaring lyckades vi att vår le-gation bevara privilegiet att använda föreslåde brefpåsar. Jag kan mottaga och bevara för er räkning alla edra ankommande bref. Det sker icke på vårt ansvar.

Han var i många andra afseenden ytterst förekommade och gaf mig på begäran ett in-troduktionsbref till en framstående jurist. Jag tackade honom och drog mig tillbaka.

— Hvad har hänt, frågade min följeslaga-rens och betraktade mitt ansikte, när jag åter steg upp i droskan.

Jag omtalade för Helena mina bekymmer an-gående min brefväxling.

— Anförro breven åt mig, sade hon mun-tert; därpå gaf hon kusken, order att köra: Till telegrafstationen! Men fort!

Jag telegraferade till min dotter om min an-komst. Jag uppgaf som min adress Amerikan-ska legationen och tillade: "Skrif blott hit. Stanna där du är. Kommer själf att besöka dig. Närmare genom bref."

Jag kände, att jag undanröjt en af de största farorna. Jag visste, att Weletskys af finkän-slighet skulle afhålla sig från att tillskrifva min dotter, så länge hennes affärer hvilade i mina händer.

— Och nu, min fru, sade jag, skulle jag vilja läsa mitt — bref från Paris och besvara det, om det kan ske utan risk. Jag vill också tillskrifva min dotter.

— Det kan ni utan all fara göra, sade Hele-na förtrostransfullt.

Hon gaf en adress till kusken; han såg be-stört ut och nekade meningsfullt. Vi rullade fram utefter de pittoreska gatorna, som vamlade med folk i alla europeiska och asiatiska kosty-mer. Herrar i äkta Londonsnitt, damer "en Pa-risienne", snobbiga gardesofficerare, vilda cir-kasser med silfverinlagda kroksablar vid sina bälten; perser, bönder, judar, polacker, tjänare och soldater, kosacker, sporrande sina små här-diga ponies, jämte andra främmande gestalter,

bildade ett egendomligt vimmel. En liknande syn ser man blott på ett annat ställe i världen, nämligen på kajen i Konstantinopel eller den gamla "Mouski" i Kairo.

Jag observerade, att kusken körde oss på många omvägar, än långsamt, än med raskare fart. Vi passerade den stora Kazankyrkan, den väldiga S:t Isaks-Katedralen med sin förgylda kupol; flerfaldiga palatser, stora torg, baracker, kanaler med granitbalustrader, monument och tempel. Då och då såg sig kusken omkring, som om han vore oviss om rätta vägen. Slut-ligen veko vi hastigt utaf på en sidogata, minst en fjärdingsväg ifrån telegrafkontoret. Vi stan-nade utanför en mindre butik med blott ett par fönsterrutor. På skylten stodo endast följande ord att läsa:

"Le Brun. Modes De Paris."

— Kom tillbaka om två timmar, sade min ledarinna till kusken och tillade några andra or-der. Följ mig, hviskade min älskvärda ciceron. Hon drog en tät slöja för ansiktet och trippade hastigt upp för förstugutrappan. Jag steg ur.

En hastig blick öfvertygade mig, att ingen fanns i närheten, som kunde se mig. Kusken smällde med piskan och försvann med droskan bakom ett hörn. Jag gick in i butiken.

Min hustru vände sig till en liten näpen fransyska och sade: Jag skulle vilja ha en dräkt för grevinnan Ignatieffs bal; den måste vara färdig inom tre dagar; kan ni åtaga er det?

— Ännu tidigare, om så erfordras, svarade kvinnan vördnadsfullt. Därpå hviskade Helena något, som jag icke kunde uppfatta; modisten pekade på en sidodörr. Helena införde mig i ett litet, bekvämt möbleradt rum. Jag vardt en smula förbryllad.

— Se här, sade min officiella fru, här har ni skrifmaterial. Laga nu att ni får breven färdiga, medan jag arrangerar om baldräkten.

— Men ni har ju mångfaldiga sådana i edra koffertar, anmärkte jag.

— Men behöfver en till — en kvinnonyck, ser ni. Fråga mig icke om någonting och när-ma er icke till dörren, sade min gåtfulla och lämnade mig med en förfärlig misstanke i min själ. Jag befann mig i ett nihilistiskt näste.

Jag skref till min hustru — min älskade hustru i Paris — till svar på hennes vänliga bref, som jag mottagit på legationen. Jag — jag tror, jag skref det under tårar. Jag vet, att mitt svar var illa stafvad och ogrammatikaliskt, men rakt på sak gående.

Jag uppmanade min frånvarande älskade att icke skriva till någon annan än mig om den förestående affären och att adressera alla sina bref till legationen. Jag förbjöd henne att tele-grafera, enär alla telegram voro prisgifna åt re-geringen. Jag bad henne att sända sina bref för sin dotter till mig personligen, så att jag kunde öfvervaka hela gången af affärens an-gående hennes gods. Jag redogjorde för mitt vänliga mottagande hos Weletskys; men sade, att jag skulle verkställa en noggrann preliminar undersökning och sedan med min jurists hjälp skrida till affärens rättsliga ordnande. Jag upp-gaf, att jag snart skulle återvända till Paris och affräde henne på det bestämdaste från att be-söka S:t Petersburg. Klimatet var gräsligt, — influensan grasserade våldeligen i förening med asiatisk kolera.

Jag adresserade min epistel till "Drexel, Harjes & Co., Paris."

Därefter skref jag till Margareta. Jag un-derrättade henne utförligt om den lokala situati-onen uppförde henne att sända alla sina bref till legationen och bad henne äfvenledes att skriva till sin moder genom mig. Jag lofvade att snart besöka henne och uppmanade henne att icke komma till S:t Petersburg, innan jag bad henne komma. Att bo hos Weletskys skulle vara föga angenämt för henne, så länge hennes affärställning vore föremål för daglig diskus-sion. Att bo på annat håll skulle kränka den öfliga ryska familjgästfriheten; hon gjorde där-för bäst i att stanna borta så länge, till jag kun-de komma till henne. Jag varnade henne att icke skriva till någon annan än mig och lofva-de att längre fram söka förmå hennes älskade moder att själf besöka henne i Rjasan, då jag ansåge, att ingen dam borde resa ensam från Paris till S:t Petersburg.

Allt det här var ganska bra utfunderadt af en man, som satt och bafvade hvar gång han hörde dörren öppnas eller sömmerskorna upp-gifva ett fnissande vid deras sömnad i rummet bredvid.

Ett ögonblick därefter kom Helena in till mig. Min klädning för madame Ignatieffs bal blifv ett riktigt litet mästerverk! utbröt hon, hvarefter hon i en mera lågmäld ton bad mig lämna henne de bref, jag skrifvit.

Jag gaf henne dem.

— Ni är fuktig om handen — ni är nervös och feberhet, sade hon. Gå nu helt lugnt till hotellet, eller än bättre, till klubben, och glöm det här stället. Era bref skola bli afsända. Jag — jag skall senare återse eder. Skulle ni råka kusin Sacha, så bed honom att icke komma tidi-gare än klockan fem. Jag måste få tid att göra min toalett före hans ankomst.

Härtill gaf jag, ehuru ögrarna, mitt samtycke. Jag närmade mig dörren och gick utför trapp-porna, blickade försiktigt åt alla håll på gatan; men det tycktes vara ett mycket fredligt grann-skap.

Ingen människa syntes till utom en pojke, som släppte upp en drake. Kanske det var en signal! Jag påskyndade mina steg; jag andades tungt; jag svettades öfver hela kroppen, ehuru det var en bitande kall dag.

(Forts.)

Paxtine

TOILET ANTISEPTIC

Håller andedräkten, tänderna, munnen och kroppen ren och frisk från ondska sjukdomsfrön och motlydande lukter som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bacillödande smittöfverbyggande och luktsrensande toalett-rekvisit af sällyst förtäflighet och anordning. — Öfverdrigt för inflammation i ögon, strupe och näsa och lifmoder-kattarr. I drag och toalett-affärer, söm, eller betald i för-skott med posten. Stor profylaktisk med "Health and Beauty" bok skickas gratis.

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna num-mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som vedlotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Ansökan för tillträde.

Ansökan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om home-stead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commis-sioner of Immigration, Winni-peg", eller till det respektiva lo-kala landkontoret erhålla rättig-het att låta ett ombud uttaga till-trädsbeviset för honom. En af-gift af \$10.00 erlägges för till-träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-stead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, näm-ligen: —

1) Genom att minst sex måna-dere bygga och bo på landet hvar-je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en per-son som är berättigad att uppta-ga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfölles fastskyldigheten under den tiden före patentets er-hållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har er-hållit patent på sitt första home-stead, eller Certificat för utförande af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrif-vas i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfölles skyldig-heten under tiden före patentets erhållande genom att vara bo-satt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfölles bo-fastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma town-ship eller ett därmed samman-hängande.

Homesteadtagare, som vilja till-godgöra sig förmånen af be-stämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt des-sutom hafva 80 acres ordentligt inhägnadt.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagen-ten, —nderagenten eller home-stead-inspektören. Innan denna begäran inlämnas, måste settla-ren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winni-peg eller Dominion Land konto-ret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för till-träde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysning-ar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; sån-t klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som krono-landen i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the De-partment of the Interior", Otta-va, "The Commissioner of Im-migration" Winnipeg, Man., el-ler till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihem-man, till hvilka ofrånstående för-ordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järn-vägarna eller andra firmor.